

de 3 Mill. Kr. i Reservefonden, saa svæve disse 24 Mill. Kr. Hypotekobligationer fuldstændig i Luften.

Naar vi nu vilde sige: Ja, saadanne Tab bliver der ikke meget Tale om, lad os haabe, der ikke kommer noget Tab, lad os altsaa være sangvinske og tro det bedste, saa aabnes i selve Loven den ligefremmeste Udsigt til Reservefondens Formindskelse. Der staar nemlig i § 18, at naar Reservefonden har naaet en vis Størrelse, — jeg skal ikke indlade mig paa, hvordan Bestemmelserne ere — skal Staten have en god Del af den. Men nu sætter jeg, at lige før den har naaet denne Størrelse, udsteder man 8 Gange saa meget i Hypotekbankobligationer, derpaa kommer det lille Plus til, som gør, at den Grænse er naaet, hvor Staten maa tage en Del af den, saa komme vi paa ganske normal Maade efter Lovens egne Ord til at udstede Hypotekobligationer, som ganske svæve i Luften. Dette Forhold har jeg fremdraget i Udvalget, og det er blevet imødegaaet væsentligt ved den Betragtning, at det er jo nok sandt, men naar Franskmandene vare fornøjede med det, kunde vi andre jo sagtens være det. Ja, det er vist nok, at hvis Franskmandene ikke bryde sig om nogen Forandring af Ordene, kunne vi andre tage os det roligt. Men for det første ved jeg nu ikke, hvad Franskmandene vilde sige, naar det f. Eks., hvad der kunde tænkes, ved en eller anden snild Bankmands Hjælp, som var imod det hele, blev fremhævet, hvorledes denne Hypotekbank havde Adgang til at udstede Obligationer, der svævede ganske i Luften. Men der er en anden Ting ogsaa. Loven er fortrinsvis beregnet paa det franske Marked, og det vil ogsaa være det, der i Øjeblikket nærmest frembyder sig som det, hvor man skal gøre disse Forretninger. Men det staar ikke i Loven, at man kun skal købe paa det franske Marked. Det kan ligesaa godt tænkes, at Forholdet vender sig, saa at man en skønne Dag kommer til at købe paa det tyske Marked, og det vilde være højst ønskeligt, om man en Gang kunde faa Indpas paa det engelske Marked, hvor der vilde være ganske anderledes udmærkede Vilkaar end paa det franske og det tyske Marked. Men jeg er overtydet om, at hverken paa det tyske eller det engelske Marked vilde noget saadant blive skjult, men det vilde i høj Grad svække Obligationens Kurs, at man kan udstede Obligationer til 8 Gange Reservefondens Beløb, og at man saa bagefter kan tabe Reservefonden, og at Staten har

Lov til at tage den. Jeg tror, at man i Lovens egen Interesse skulde gøre noget i den Henseende, og hvis jeg her kunde mærke nogen større Stemning for det, vilde jeg stille et Ændringsforslag derom.

Jeg vil endnu gerne tillade mig at bemærke, at det andet ærede Mindretals Bemærkninger angaaende Kontrolraadet, og hvad han dertil føjede, ere ganske særdeles kloge og træffende. Der er ingen Tvivl om, at det vil være en meget farlig Ting at have en Direktør med to kontrolerende Direktører siddende uden noget Mellemlid og uden nogen som helst Kontrol i den Henseende. Selv om vi tænke os en nok saa kyndig Mand sidde der, kan der dog let komme Forhold, hvor man i høj Grad vilde ønske, at man havde en kyndig Raadgiver og en kyndig Decisor. Det kan jo ikke nytte at henvise Decisionen af Regnskaberne og Løsningen af Tvistigheder til Finansministeren, thi Finansministeren er en vekslende Person. Der kan gives de Finansministre, som ere kyndige og forstaa sig paa dette, men det er højst sandsynligt, at de fleste Finansministre ikke ville have noget personligt Kendskab til disse ikke ganske lette Bank- og Børsforhold, hvorom her er Tale, og i saa Tilfælde er det godt at have en Kontrollkomité at kunne falde tilbage paa. Jeg tænker mig f. Eks. blot det Tilfælde, at der kom Uenighed mellem den administrerende Direktør og de to Kontrolledere — det er dog noget, man ikke ganske kan bortse fra Muligheden af — og jeg ved aldeles ikke nogen Maade, hvorpaa den kan løses. Den kan jo dog ikke løses ved Stemme flethed, thi efter almindelige juridiske Regler kan man dog ikke antage, naar der er et Kollegium, at Tvistigheder kunne løses ved Stemme flethed, med mindre Kollegiet er saa stort, at det er forudsat. Naar den ene af Kontrollederne er imod, hvad den anden Kontrolleder og den administrerende Direktør bestemme, kunne de efter min Mening ikke have nogen Ret til at træffe nogen Beslutning. Paa den anden Side maa jeg antage, at naar den administrerende Direktør ikke vil gøre noget, som de kontrolerende Direktører ønske — det kan jo indtræde, — kunne de ikke tvinge ham dertil. Nu vil man sige: Ja, saadanne uheldige Tvistigheder kunne vel opstaa, men saa maa man gaa til Ministeren: Ja, det kan man gøre, men det er netop at gaa fra de Folk, som ere kyndige, og som strides, op til en Appellinstans, som i al Almindelighed ikke kan forudsættes at have den fornødne Kyndighed. Jeg vilde derfor